

ԿՐԹՈՒԹԻՒՆ ԵՒ ԴԱՍՏԻԱՐԱԿՈՒԹԻՒՆ

ՈՒՍՈՒՅՁԱԿԱՆ ասպարէզը ամենամեծն ու ամենադժուարին է որ կը պահանջէ աներեւակայելի փափկութիւն եւ խոր ըմբռնում աշակերտութեան հոգեբանութեան:

Ուսուցիչը պէտք է պատրաստէ իր պատասխանատուութեան յանձնուած անհատը այնպէս՝ ինչպէս որ կը պահանջէ անոր խաղալէք դերը ապագայ ընկերութեան մէջ, և բարօրութեան ծամբան ցոյց տալու է այնպէս՝ ինչպէս կը պահանջէն ընկերային պայմանները։ Անիկա գնելու է աշակերտին մէջ ընդհանուրի շահին գերակայութիւնը ուրիշ անխտիր ամէն անհատի շահը ծնունդ կ'առնէ։ Տալ աշակերտին անհատական ետապաշտ ձգտումներու բովանդակութեանը՝ պիտի ըլլար ամենամեծ մեղքը որ երբեք Ուսուցիչ մը գործած ըլլար ընկերութեան չսպգելէ։

Կարենաւ տիրելու համար աշակերտութեան
ապստամբ կամբին, ուսուցիչը պետք է ստեղծէ
իր մէջ կարեւոր հելինալուծիւն և վստահու-
ծիւն իր խօսքերու ճշգրտութեան՝ որով աշակերտը
խորհաւորաբար, կուրթիւն գրեւծ պիտի հետեւ-
ուսուցիչի թէկադրութիւններուն և պիտի իրա-
դործէ անոր զանազան փափաքները:

կրթել աշակերտ մը՝ կը նշանակէ կրթել ապագայ ընկերութեան անդամներէն մին և այսպէս՝ նպաստել անոր բարորութեան որ այնքան կարօտ ունի դիտակցութեան և ճշմարիտ կրթութեան։ չեաւաբար ուսուցիչը պաշտօն ունի կոփելու և կռանելու դեռատի կեանքերու դեռ անձեռն հոգին և այս կերպով մատուցանել ընկերութեան աննման և աստուածային ծառայութիւնը որ չհամայախան պայմանն է ժողովուրդներու երջանկութեան։

Ուսուցիչն իր ձեռքին մէջ ունի կաւէ խմոր մը, իր պաշտօնն է անկէ շինել Թանկարժէք առարկաներ, և որպէսզի կարենայ լաւ կերպով կատարել զայն՝ պէտք է ունենայ հմտութիւն փորձառութիւն աշակերտական անկազմ հոգեբանութեան, և իր նպատակն իրականացնելուն համար Թէ խոժոռ խստութեան մը կիրարկումն ալ համակարգութեան ու սխիլոյ աւելի զօրաւոր և արդիւնաբեր հանգամանքներով՝ որոնք գը խառըր յատկանիշներն բլլալուն են ստանուած ուսուցչական դժուարին ասպարէզին:

Փորձառական հոգեբանությունն է և ոչ լ
տեսականը որ կիրարկելու է ուսուցիչ մը,
երբ տեսնէ թէ այդ բաական չէ՝ տրուա
լլալով աշակերտական հոգեբանութեան այլ

դանուծիւնը, ինքն ստեղծելու է գիւտաւոր և արդիւնաբեր գրուծիւններ որոնք կը փոխուին միջավայրի եւ քաղաքական թէ՛ անտեսական պայմաններու ազդեցութեամբ:

Այլ թուօթեան առաջին և էական պահանջն է կարգապահութիւնը, որուն իրագործման համար ոչ մէկ ջանք խնայելու է դպրոցական ասպարէզին մէջ: ասպարէզի մանկան է ստեղծել աշակերտութեան մէջ բարոյական վեճ՝ աշխարհ մը քաղելով նախ քրիստոնէական վարդապետութիւններէն այն գեղեցիկ վարդերը՝ որոնք սէրը բուրն, և ասպարէզը ընկերային օրէնքներու էականները, ի յայտ բերելով զանազան սկզբունքներու կարեւորութիւնը, ինչպէս ընդհանուր շահին գերակայութիւնը, և կենցաղավարական ազնուագոյն տեսութիւնները, ինչպէս անձնութիւնը:

Իսկ զաստիարակութիւնը, որ Համաշխարհեւոր է աշակերտութեան համար, պէտք է կիրարկուի նոյնչափ ինքնամբողջ ի գործ գնելու ուսուցչական ներկայ ուսուցման լաւագոյն գրութիւնները:

Դաստիարակուածեան ամենակարեւոր կէտը կ'ըլլայ կազմէն հիմը: Ուսուցիչը կապուելու է ոչ թէ շատ և երեսանց ուսուցանելու եղանակին, ոչ թէ կը քանդէ բոլոր ապագայ դաստիարակուածեան մը պատերը, այլ մեծ կարեւորութիւն տալով աւանդուած նիւթերու հիմնական մասին՝ պէտք է հետեւի քիչ և լաւ կառուցանելու գործընթացին: Արդէն ուսանողութեան մէջ կան շատեր և գրեթէ մեծամասնութիւնը՝ որ կը կարծեն թէ անկարելի է ըմբռնել թուաբանական և հաշուագիտական գիտութիւնները: Ըստ իս, ընդունելով հանդէս թէ կայ մարդոց մէջ ըմբռնելու երազութեան տարբերութիւն մը, համոզուած եմ՝ թէ չկայ աշխարհի վրայ մարդ որ ի վիճակի չ'ըլլայ ըմբռնել այդ գիտութիւնները՝ երբ անոնց հիմնաստան կերպով շինուած ըլլայ, ի բաց առեւտրական անոնցմէ՝ որ մտային տկարութիւն ունին:

Ուսուցչին պարտքն է, դաստիարակութեանը, աշակերտին սիրելի դարձնել իր աւանդներովը: Եւ հաստատ համոզուած եմ որ ե այս մեծ համակրանքը գոյութիւն ունենայ աշակերտին և դասին միջեւ՝ դասաւանդութիւնը շատ արդիւնաւոր և նպաստաւոր կը դառն և պարզապէս ուսուցչին ընդ աշակերտանքի համար կը վերածուի հաճելի ժամանցի մը: Այս է դաստիարակութեան միակ գաղտնիքը:

Այս է դաստիարակութեան միակ գաղտնիքը:

Վ. Հ. ՅՈՎՀԱՆՆԵՍ Վ. ԹՈՐՈՍԵԱՆ

ፆ ሁ ፋ ሁ ጥ ኮ ሶ ሁ ፍ ፍ ሁ ፊ ኮ

ՔԱՀԱՆԱՅՈՒԹԵԱՆ ՅԻՄՆԱՄԵԱՅ ՅՈՒԿԵԼԵԱՆԸ

ՅՈՐԵԼԵԱՆՆԵՐԸ՝ մեծ հանգրուաններ կեանքի և գործունեութեան՝ իրենց ամփոփումին, հա-
մարդութեան և հնչակին մէջ այնպիսի դասեր կը բովանդակեն ապրողներու և գալիքներուն
համար որ, էթէ ճիշտաւորց սովորութիւնը զանոնք նուիրական գործած չըլլար, պէտք էր որ
մենք հաստատէինք:

մենք հաստատեինք: Մարդասիրութիւն, գնահատանք և վարձատրութիւն է որ կը տրուի, առնելու համար օրինակ և խրախոյս, և խմստոնանալու մեր կտրելիք ճամբուն մէջ: Զայդ կը ցուցնեն կատարողած հանգանքներն և անոնց մէջ եղած արտայայտութիւնները:

Եւ սակայն շատ մը յորեկեաններ որ մեր մենաստանի լուս/ժեան և տաճարի օգո/թեան մէջ կը կատարեն՝ անարձագանգ կը մնան գրական չրապարակին վրայ: Կեանքեր և գործեր որ հոգեկան բարձրութիւն ունին, եթէ նոյնիսկ չիմ են՝ կը մնան չորի տակ, իրաքուն, թէեւ միշտ մեծ. և այս անոր համար է, որովհետեւ պարզապէս ներքին և հոգեկան է իրենց բնոյթը:

Գրականության թիվը սակայն վանքերում սեփական ու մեծագործունե գործերն չեն, որոնց համար հարկ է հանել հարյուրավոր ձեռագրեր, որոնք հայտնաբերվել են Գրականության թիվում ու թանգարաններից, որոնք հայտնաբերվել են Գրականության թիվում ու թանգարաններից:

Ահա պարտք մը մեզի՝ տալու, թէեւ Հակիրճ, սակայն Հիմնական գծերն իր կեանքին և նրա կարագրին, և արտագրած գործերուն՝ իրենց վերլուծումով. բայց անկէ առաջ տօնախմբութեանց նկարագրութիւնը:

ՏՕՆԱԽՄԲՈՒԹԻՒՆ Ի Ս. ՂԱԶԱՐ

Անցնող տարւոյ դեկտ. 26ին՝ Ս. Ղազարու մէջ կատարուեցած Հանդէս մը խնկաբոյր, աստուածամուկեր, բոլորովին հոգեւոր շրջանակով ոսկեղծուած։ Եւ այդ օրուան փառահեղ պառկերն էր վ. Հ. Յովհաննէս վ. Թորոսեան, յօբելարը, Սապստեան Կաթողիկոսէ պատուելած որպէս Ծայրագոյն վարդապետ, և Ս. Քահանայապետէն՝ որպէս Թագադիր Աբբայ։ Քահանայական յօբելանի մը կեդրոնն և խորիմիւր ինչ կրնար ըլլալ եթէ ոչ նոյնինքն այդ աստուածային քահանայութեան Զօշը - Ս. Պատարագը։ Այդ խորհրդով և Հանդիսաւոր պէտքերով էր որ յօբելարը Ս. Սեղան կը բարձրանար այդ օրը, վերանորոգելու ուրախութեան, բուժեամբ էր որ յօբելարը Ս. Սեղան կը բարձրանար այդ օրը, վերանորոգելու ուրախութեան, սիրոյ և զմայլական վերացումներու մէջ յիսնեակ տարիներու նախկին երանութիւնները Գաւին Հարամեաց։

Ներկայ էին Ուխտիս Հեռաւոր ու մերձաւոր միաբանները, տեղւոյն դպրութեան սարգիստը՝ Զինէր, բազմաթիւ եկեղեցական բարձրաստիճան անձեր, լեւմին Օգն. Յայօ. Ներմիչ, Գերդ-Սանֆերմոյ՝ Միաբանութեան բարեկամ, և մտերիվ ժողովրդագետներ, բարեկամներ և այլն, ինչպէս Մուրատ - Ռափայէլեան վարժարանի աշակերտաց բարձրագոյն դասը՝ որ դպրաց դասին հրդեհողութեան ալ մասնակցեցաւ մեծ եռանդով։

Միաձայն, կանոնաւոր մեր երգերը իսկապէս արօժօք և բարեպաշտութիւն զը բուրհին

Յոբելեանը եպիսկոպոսական շքեղ և ակնաթուղի խոյրով, հովուականով և լանջախաչով, սուրբ Հանդիմանեալ շաղկապով մեկ իր հոգւոյն երանութիւնը կը ցուցնէր:

Մեծապես հանդիմանալով էր պահել և յուզվել, մանաւանդ անոնց որ ընտանի են աստուածային սրբութեանց և փարուստով կը հաւատան և կարծես կը տեսնեն ու կը շօշափեն հոն զԱստուած և իր սիրոյ անհուն գոյգորբը կը վայելեն:

Որքան օրհնութիւն, որքան շնորհաբաշխութիւն Ս. խորհուրդէն, Եկեղեցւոյ Պետէն, յոբէկարի արժաննդունակ աղօթքներէն՝ Ուխտիս համար, Ազգիս և Ս. Եկեղեցւոյ և ամբողջ աշխարհի:

Ճաշի ուրախ և սիրադեղ պահերը ընտանի շրջանակի մէջ՝ պէտք է երեւակայել քան թէ այս ատորերու մէջ փնտռել: